

กลยุทธ์การจัดการต้นทุนของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานี
**Cost Management Strategy for Production Industry of Small and Medium
Enterprises in Pathumthani Province**

พินิจ แก้วเกษตรกรณ์
PHINIT KEAWKASET KON

สาขาวิชาการจัดการ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ Email: phinit.ke@northbkk.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการจัดการต้นทุนของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานีในด้านการตลาด การเงิน การจัดการ และการผลิต จำแนกตามกิจการที่ผลิตสินค้า กระบวนการผลิต ลักษณะของธุรกิจ ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ และจำนวนพนักงาน โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 380 ตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบ สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t - test , F - test และทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffe's Method)

ผลการวิจัยพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานีให้ความสำคัญต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่ากลยุทธ์ด้านการผลิตมีความสำคัญต่อการจัดการต้นทุนอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือด้านการจัดการ ด้านการตลาด และการเงินตามลำดับ

ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนพบว่ากิจการที่มีประเภทสินค้าที่ผลิต กระบวนการผลิต ลักษณะของธุรกิจ ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ และจำนวนพนักงานต่างกันโดยรวมมีความคิดเห็นการจัดการต้นทุนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการผลิตและการจัดการมีความคิดเห็นแตกต่างกัน ส่วนด้านการตลาดและการเงินมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนไม่แตกต่างกัน

คำหลัก: การจัดการต้นทุน, อุตสาหกรรมการผลิต

Abstract

This research was to study and compare cost management strategy in production industry of small and medium enterprises (SMEs) in Pathumthani Province. The cost management strategy was considered the following factors, marketing, financial, management, and production. The enterprises were segregated by product types, production types, business type, period of doing business and number of employee. The simple sampling was used to collect the sampling group of 380 samples. The collected data were analyzed by using percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test and scheffe's method for post hoc test.

The results of the research were found that the production industry of SMEs in Pathumthani Province emphasized that cost management strategy in the overall were at high level. When considering each aspect in cost management strategy was found that most high level were production factors, the second high level were management factors, marketing factors and financial factors respectively.

In addition the results of hypothesis test of desirable opinions toward cost management strategy were that the difference in product types, production types, business types, period of doing business, and number of employee which they indicated the difference at 0.05 statistical significance level opinions toward cost management strategy, but the difference in marketing factors and financial factors which they indicated the same opinions toward cost management strategy.

Keywords: Cost Management Strategy, Production Industry

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันรูปแบบการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบธุรกิจประเภทต่างๆ แตกต่างจากในอดีตที่ผ่านมาไม่ว่าจะเป็นธุรกิจการผลิตหรือธุรกิจซื้อขายไปในอดีตผู้ประกอบธุรกิจมีน้อยรายส่วนใหญ่เป็นรายใหญ่อำนาจผูกขาดทั้งในการผลิตและจำหน่ายสินค้า ในขณะที่ผู้บริโภคมีจำนวนมากและมีความต้องการไม่สิ้นสุด ทำให้ผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้กำหนดทิศทางของตลาด ทั้งทางด้านราคาและปริมาณสินค้าที่ออกจำหน่าย ดังนั้นการกำหนดราคาขายสินค้าจึงถูกกำหนดขึ้นจากต้นทุนต่างๆ บวกกับผลกำไรที่ผู้ประกอบธุรกิจต้องการ โดยราคาสินค้าอาจจะมีราคาที่สูงมาก แต่ผู้ประกอบธุรกิจก็สามารถกำหนดได้โดยไม่ต้องสนใจว่าลูกค้าจะไม่ซื้อสินค้าของตนเอง และหันไปซื้อสินค้าของผู้ประกอบการรายอื่นๆ แทนตลาดการค้าในอดีตจึงเป็นตลาดของผู้ขาย แต่ปัจจุบันรูปแบบการดำเนิน

ธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจส่วนใหญ่เปลี่ยนแปลงไป ผู้ประกอบการธุรกิจรายใหม่ๆ เกิดขึ้นมากมาย ทำให้ส่วนแบบทางการตลาดของผู้ประกอบการธุรกิจรายเดิมให้ลดลง ธุรกิจประเภทใดที่มีผู้ประกอบการธุรกิจน้อยราย และให้ผลตอบแทนจากการลงทุนสูงก็จะมีผู้สนใจเข้ามาลงทุนในธุรกิจดังกล่าวเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้สินค้าที่ผลิตออกมาจำหน่ายให้แก่ผู้บริโภคมีปริมาณเพิ่มสูงขึ้น ราคาสินค้าเริ่มปรับตัวลดลง เป็นไปตามทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ว่าด้วยกฎของอุปสงค์อุปทาน นอกจากนั้นแล้วผู้ประกอบการธุรกิจยังต้องเผชิญกับความไม่แน่นอนของปัจจัยภายนอกอื่นๆ ที่ไม่สามารถควบคุมได้ เช่น ปัจจัยด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม การเงิน หรือ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เป็นต้น ล้วนแต่เป็นปัจจัยภายนอกที่ผู้ประกอบการธุรกิจไม่สามารถเข้าไปควบคุมได้แต่ส่งผลกระทบต่อการทำงานสินค้า ดังรายละเอียดข้างต้นจะเห็นว่าปัจจุบันรูปแบบตลาดการค้าเปลี่ยนไปจากเดิม ตลาดเป็นของผู้ขายเปลี่ยนเป็นตลาดเป็นของผู้ซื้อที่มีอำนาจการต่อรองเพิ่มสูงขึ้น และเป็นผู้กำหนดทิศทางของตลาด หากผู้ประกอบการธุรกิจยังคงกำหนดราคาจากต้นทุนบวกกับผลกำไรที่ต้องการเหมือนในอดีตที่ผ่านมา ผู้ซื้อจะหันไปซื้อสินค้าของผู้ประกอบการรายอื่นที่มีราคาถูกลงกว่าแทนผู้ประกอบการรายนั้นก็ไม่สามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้และต้องปิดกิจการในที่สุด ประกอบกับความไม่แน่นอนของปัจจัยภายนอกกิจการที่ไม่สามารถควบคุมได้ดังที่ได้กล่าวข้างต้นผู้ประกอบการในปัจจุบันจึงต้องมีการกำหนดกลยุทธ์ต่างๆ เพื่อให้สินค้าขายได้มากที่สุด เพื่อมีผลกำไรตามที่คาดหวังไว้และรองรับความไม่แน่นอนจากปัจจัยภายนอกที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต ตามที่ค่านาย อภิรัชญาสกุล [2] กล่าวว่ากลยุทธ์หนึ่งของผู้ประกอบการธุรกิจต้องให้ความสำคัญคือกลยุทธ์การจัดการต้นทุน

กลยุทธ์การจัดการต้นทุนเป็นกลยุทธ์ที่ให้ความสำคัญในการบริหารการจัดการเพื่อให้ต้นทุนการผลิต และค่าใช้จ่ายอื่นๆ ภายในองค์กรลดลงน้อยที่แทนการแข่งขันด้านราคาเหมือนในอดีตที่ผ่านมา หากผู้ประกอบการธุรกิจสามารถบริหารต้นทุนให้มีคุณภาพและต่ำกว่าผู้ประกอบการรายอื่นๆ แล้ว องค์กรดังกล่าวก็จะสามารถดำเนินธุรกิจประสบความสำเร็จ และมีผลกำไรตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้และพร้อมจะเผชิญกับความไม่แน่นอนของปัจจัยภายนอกองค์กรที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับความสำคัญของต้นทุนของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานีในด้านการตลาด การเงิน การจัดการ และการผลิต
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความสำคัญของต้นทุนของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานีจำแนกตามกิจการที่ผลิตสินค้า กระบวนการผลิต ลักษณะของธุรกิจระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ และจำนวนพนักงาน

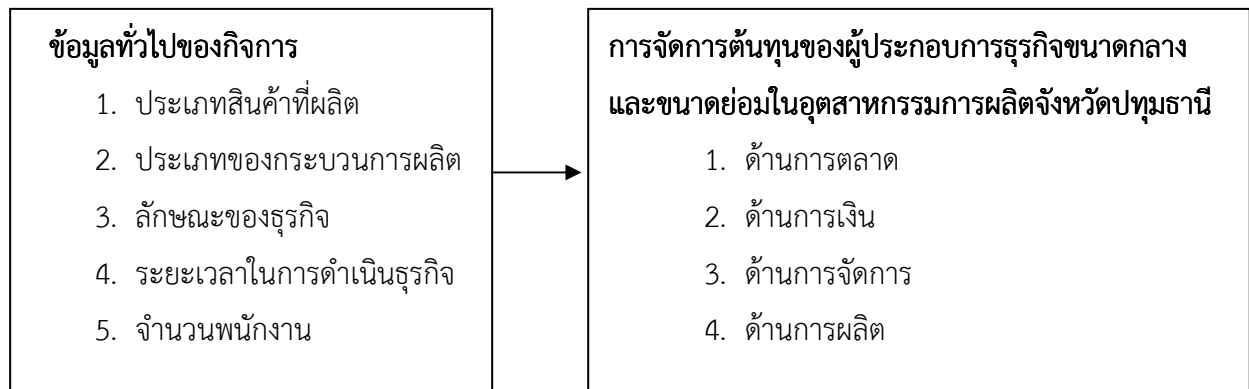
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ทราบถึงกลยุทธ์การจัดการต้นทุนของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานีในภาวะที่มีการแข่งขันสูงในปัจจุบัน เพื่อผู้ประกอบการธุรกิจใช้เป็นแนวทางในการจัดการต้นทุนของกิจการให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

กรอบแนวคิด

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

สมมติฐานในการวิจัย

กิจการที่มีประเภทสินค้าที่ผลิต กระบวนการผลิต ลักษณะของธุรกิจ ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ และจำนวนพนักงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานี จำนวน 7,670 กิจการ ที่ขึ้นทะเบียนกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้าปี 2561 และใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) ใช้สูตรของทาโร่ ยามาเน่ [7] ได้จำนวน 380 กิจการ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้แบบสอบถามการจัดการต้นทุนของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานีโดยแบบสอบถามได้แบ่งเป็นดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของกิจการ เป็นคำตอบแบบเลือกตอบ (Check list)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานี เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

แบ่งออกเป็น 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert Scale) คือ ระดับความสำคัญมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยติดต่อกับผู้ประกอบการ เพื่อเข้าจัดเก็บและรอรับแบบสอบถามด้วยตัวเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าร้อยละ

1.2 ค่าคะแนนเฉลี่ย

1.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นรายข้อและรายด้าน แล้วแปลความหมายของค่าเฉลี่ยตามหลักการหาค่าพิสัยของบุญชม ศรีสะอาด [3] ดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.50 – 5.00 หมายถึง มีความคิดเห็นมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 – 4.49 หมายถึง มีความคิดเห็นมาก

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50 – 3.49 หมายถึง มีความคิดเห็นปานกลาง

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.50 – 2.49 หมายถึง มีความคิดเห็นน้อย

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.49 หมายถึง มีความคิดเห็นน้อยที่สุด

2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อความกับสิ่งที่ต้องการวัด

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอล

ฟา α - Coefficient

3. สถิติทดสอบสมมติฐาน

3.1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม ใช้ t-test for independent samples

3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่มใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ถ้าพบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติทำการเปรียบเทียบพหุคูณโดยใช้วิธีการของเซฟเฟ (One Way ANOVA)

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของกิจการ ได้แก่ ประเภทสินค้าที่ผลิต กระบวนการผลิต ลักษณะของธุรกิจ ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ และจำนวนพนักงาน ผลการวิจัยจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 380 กิจการ สรุปได้ดังตาราง 1

ตาราง 1 ข้อมูลทั่วไปของกิจการ

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
1. ประเภทสินค้าที่ผลิต		
1.1 สินค้าอุปโภคบริโภค	176	46.32
1.2 สินค้าอุตสาหกรรม	204	53.68
รวม	380	100.00
2. ประเภทของกระบวนการผลิต		
2.1 แบบต่อเนื่อง	245	64.47
2.2 แบบไม่ต่อเนื่อง	135	35.53
รวม	380	100.00
3. ลักษณะของธุรกิจ		
3.1 เจ้าของคนเดียว	78	20.53
3.2 ห้างหุ้นส่วน	114	30.00
3.3 บริษัทจำกัด	188	49.47
รวม	380	100.00
4. ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ		
4.1 น้อยกว่า 10 ปี	70	18.42
4.2 10 - 20 ปี	169	44.47
4.3 มากกว่า 20 ปี	141	37.11
รวม	380	100.00
5. จำนวนพนักงาน		
5.1 น้อยกว่า 50 คน	175	46.05
5.2 50 คน ขึ้นไป	205	53.95
รวม	380	100.00

จากตาราง 1 พบว่า กิจการส่วนใหญ่ผลิตสินค้าประเภทอุตสาหกรรม จำนวน 204 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 53.68 และสินค้าอุปโภคบริโภค จำนวน 176 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 46.32 ประเภทของกระบวนการผลิต พบว่า ส่วนใหญ่มีกระบวนการผลิตแบบต่อเนื่อง จำนวน 245 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 64.47 และแบบไม่ต่อเนื่อง จำนวน 135 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 35.53 ลักษณะของธุรกิจ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นบริษัท จำนวน 188 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 49.47 รองลงมาคือห้างหุ้นส่วน จำนวน 114 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 30.00 และเจ้าของคนเดียว

จำนวน 78 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 20.53 ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ พบว่า ส่วนใหญ่กิจการมีระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจระหว่าง 10 - 20 ปี จำนวน 169 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 44.47 รองลงมาคือมากกว่า 20 ปีขึ้นไป จำนวน 141 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 37.11 และน้อยกว่า 10 ปี จำนวน 70 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 18.42 และจำนวนพนักงาน พบว่า ส่วนใหญ่กิจการมีจำนวนพนักงานในกิจการมากกว่า 50 คนขึ้นไป จำนวน 205 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 53.95 และน้อยกว่า 50 คน จำนวน 175 กิจการ คิดเป็นร้อยละ 46.05

2. การจัดการต้นทุนของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานี ได้แก่ ด้านการตลาด ด้านการเงิน ด้านการจัดการ และด้านการผลิต สรุปได้ดังตาราง 2

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำคัญของการจัดการต้นทุน

การจัดการต้นทุน	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านตลาด	4.42	0.875	มาก
2. ด้านการเงิน	4.20	0.821	มาก
3. ด้านการจัดการ	4.53	0.790	มากที่สุด
4. ด้านการผลิต	4.67	0.767	มากที่สุด
รวม	4.46	0.813	มาก

จากตาราง 2 พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานีให้ความสำคัญกับการจัดการต้นทุนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.46$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการผลิตมีความสำคัญในการจัดการต้นทุนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67$) รองลงมาคือด้านการจัดการ ($\bar{X} = 4.53$) ส่วนด้านการตลาดและการเงินอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.42$) , ($\bar{X} = 4.20$) ตามลำดับ

3. ผลการเปรียบเทียบระดับความสำคัญของการจัดการต้นทุนของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานี จำแนกตามกิจการที่ผลิตสินค้า กระบวนการผลิต ลักษณะของธุรกิจ ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ และจำนวนพนักงาน สรุปผลได้ดังนี้

3.1 ประเภทสินค้าที่ผลิต พบว่า กิจการที่มีประเภทสินค้าที่ผลิตต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการผลิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกิจการที่ผลิตสินค้าอุตสาหกรรมให้ความสำคัญมากกว่ากิจการที่ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภค

3.2 กระบวนการผลิต พบว่า กิจการที่มีกระบวนการผลิตต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านไม่แตกต่างกัน

3.3 ลักษณะของธุรกิจ พบว่า กิจกรรมที่มีลักษณะของธุรกิจต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการผลิตและด้านการจัดการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกิจกรรมที่เป็นบริษัทให้ความสำคัญมากกว่ากิจกรรมเจ้าของคนเดียว

3.4 ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ พบว่า กิจกรรมที่มีระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการจัดการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกิจกรรมที่ดำเนินธุรกิจระหว่าง 10 - 20 ปี ให้ความสำคัญมากกว่ากิจกรรมที่ดำเนินธุรกิจน้อยกว่า 10 ปี

3.5 จำนวนพนักงาน พบว่า กิจกรรมที่มีจำนวนพนักงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านไม่แตกต่างกัน

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของกิจการ พบว่า กิจการส่วนใหญ่ผลิตสินค้าประเภทอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 53.68 มีกระบวนการผลิตแบบต่อเนื่อง คิดเป็นร้อยละ 64.47 ธุรกิจส่วนใหญ่จดทะเบียนเป็นบริษัท คิดเป็นร้อยละ 49.47 ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 10 - 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 44.47 และกิจการส่วนใหญ่มีจำนวนพนักงานในกิจการมากกว่า 50 คนขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 53.95

2. การจัดการต้นทุนของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานี ได้แก่ ด้านการตลาด ด้านการเงิน ด้านการจัดการ และด้านการผลิต พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานีให้ความสำคัญกับการจัดการต้นทุนอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการผลิตมีความสำคัญในการจัดการต้นทุนอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือด้านการจัดการ ส่วนด้านการตลาดและการเงินอยู่ในระดับมาก

3. ผลการเปรียบเทียบระดับความสำคัญของการจัดการต้นทุนของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานี พบว่า กิจกรรมที่มีประเภทสินค้าที่ผลิตต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการผลิตแตกต่างกัน กิจกรรมที่มีกระบวนการผลิตต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านไม่แตกต่างกัน กิจกรรมที่มีลักษณะของธุรกิจต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการผลิตและด้านการจัดการแตกต่างกัน กิจกรรมที่มีระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการจัดการแตกต่างกัน กิจกรรมที่มีจำนวนพนักงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

1. การจัดการต้นทุนของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานี จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานีให้ความสำคัญกับการจัดการต้นทุนอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการผลิตมีความสำคัญในการจัดการต้นทุนอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือด้านการจัดการ ส่วนด้านการตลาดและการเงินอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ อาจเป็นเพราะกิจการต้องการใช้มาตรการการจัดการต้นทุนด้านคุณภาพเพื่อลดของเสียและลดการส่งสินค้าล่าช้า มีการลดค่าใช้จ่ายในการผลิตและการซ่อม สั่งซื้อวัตถุดิบให้เพียงพอต่อการผลิตเพื่อไม่ให้เงินจม ตลอดจนมีการควบคุมการเบิกจ่ายอย่างเป็นระบบ ลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นออก รวมทั้งลดต้นทุนทางการเงินเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการของกิจการ ทั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของวรวิรุจ จงควินิต [6] ศึกษากลยุทธ์การจัดการต้นทุนของผู้ประกอบการธุรกิจโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ผลการวิจัยพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดสุราษฎร์ธานีเห็นว่ามีผลต่อการดำเนินงานมากที่สุด ได้แก่ ต้นทุนด้านการผลิต และด้านการเงิน ส่วนกลยุทธ์ที่นิยมใช้ในการจัดการต้นทุนมากที่สุด ได้แก่ กลยุทธ์ด้านการผลิต โดยการจัดการ ด้านคุณภาพเพื่อลดสินค้าเสียและลดการส่งสินค้าล่าช้า เช่นเดียวกับการศึกษาของเพ็ญ จำทอง [5] ที่ศึกษาเกี่ยวกับต้นทุนด้านการผลิต พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการสกัดน้ำมันปาล์มดิบในเขตภาคใต้ให้ความสำคัญกับต้นทุน ของค่าวัตถุดิบอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือค่าขนส่งวัตถุดิบ ค่า น้ำมัน ค่าแรงงานและเงินเดือน ค่าซ่อมบำรุงเครื่องจักร ค่าไฟฟ้า ค่าเสื่อมราคาเครื่องจักร ค่าแรงงานล่วงเวลา เป็นต้น

2. การเปรียบเทียบระดับความสำคัญของการจัดการต้นทุนของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมการผลิตจังหวัดปทุมธานี พบว่า กิจการที่มีประเภทสินค้าที่ผลิตต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการผลิตแตกต่างกัน กิจการที่มีกระบวนการผลิตต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านไม่แตกต่างกัน กิจการที่มีลักษณะของธุรกิจต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการผลิตและด้านการจัดการแตกต่างกัน กิจการที่มีระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการจัดการแตกต่างกัน กิจการที่มีจำนวนพนักงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนโดยรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อการจัดการต้นทุนต่างกันไปตามลักษณะของธุรกิจ แต่ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนคือการจัดการด้านการผลิตและการจัดการ ซึ่งสอดคล้องกับกณวรรธฐ ตรีรัชตกุล [1] ได้ศึกษากลยุทธ์การปรับตัวเพื่อความอยู่รอดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิตของประเทศไทย พบว่า ประเภทธุรกิจต่างกันที่มีการใช้กลยุทธ์ในการบริหารจัดการธุรกิจมีความแตกต่างกันในทุกด้านคือ ด้านการเงิน ด้านการผลิต ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ด้านการจัดการและด้านการตลาด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่ารูปแบบการบริหารจัดการของแต่ละประเภทของธุรกิจมีความแตกต่างกัน ทั้งในแง่ของขนาด

องค์กร จำนวนเงินลงทุน ศักยภาพในการผลิต ฯลฯ จึงส่งผลต่อความสำเร็จในระดับที่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับป
ภาพพล เต็มชีวิต [4] ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม :
กรณีศึกษา เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ พบว่าปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จมี 6 ด้าน คือ ด้านการเงิน ด้าน
การผลิต ด้านการตลาด ด้านการบริหารจัดการ ด้านการสร้างเครือข่าย และด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ ใน
ภาพรวมผู้ประกอบการ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เมื่อแยกเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยด้านการเงิน ปัจจัยด้าน
การตลาด และปัจจัยด้านการสนับสนุนจากภาครัฐอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนปัจจัยด้านการผลิต ปัจจัยด้านการ
บริหารจัดการ และปัจจัยด้านการสร้างเครือข่ายอยู่ในระดับมาก และเปรียบเทียบความแตกต่างคุณลักษณะของ
ผู้ประกอบการประเภทของธุรกิจ พบว่าในภาพรวมแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีความ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

จากการศึกษาจะเห็นว่ากลยุทธ์การลดต้นทุนด้านการผลิตเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญที่ผู้ประกอบการเลือกใช้ใ
การลดต้นทุนของกิจการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน โดยเลือกจะใช้กลยุทธ์การจัดการด้านคุณภาพเพื่อลด
สินค้าเสียและลดการส่งสินค้าล่าช้ามากที่สุด แสดงให้เห็นว่าปัจจุบันผู้ประกอบการให้ความสำคัญกับการควบคุม
คุณภาพในการผลิตสินค้ามากขึ้น ซึ่งการควบคุมคุณภาพดังกล่าวส่งผลให้การผลิตเกิดประสิทธิภาพและ
ประสิทธิผลในการผลิต และจะนำไปสู่ระดับต้นทุนที่ต่ำลงที่สุดในที่สุด หากจะพิจารณาแล้วจะเห็นว่ากลยุทธ์ดังกล่าว
เป็นกลยุทธ์ที่เน้นการควบคุมต้นทุนตั้งแต่ต้นทางของการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการแสดงให้เห็นถึงศักยภาพ
การดำเนินธุรกิจของธุรกิจในปัจจุบันที่ให้ความสำคัญกับการควบคุมคุณภาพมากขึ้นกว่าในอดีต

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรทำการศึกษาและวิเคราะห์ความแตกต่างในการจัดการต้นทุนในแต่ละกิจการ และควรทำการศึกษา
การจัดการต้นทุนของกลุ่มผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีเงินลงทุนมากกว่า
10,000,000 บาท รวมถึงผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ด้วยดีผู้วิจัยขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพที่สนับสนุน
ผลงานวิจัยและให้ทุนสนับสนุนการทำผลงานวิจัยในครั้งนี้ ขอขอบพระคุณสถานประกอบการทุกกิจการที่เป็นกลุ่ม
ตัวอย่างที่ให้ความอนุเคราะห์ข้อมูลที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัยทำให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นและ
ขอขอบพระคุณบิดา มารดา และครอบครัวของผู้วิจัย ที่ให้การส่งเสริมสนับสนุนและเป็นกำลังใจอย่างดียิ่งตลอด
จนทำให้ผู้วิจัยมีกำลังใจทำงานวิจัยสำเร็จลุล่วงด้วยดีผู้วิจัยขอขอบ พระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

เอกสารอ้างอิง

- [1] กณวรรณธรรณู แตรรัชชกุล, "กลยุทธ์การปรับตัวเพื่อความอยู่รอดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในภาคการผลิตของไทยในช่วงวิกฤติการณ์ ปี 2540 -2545," วิทยานิพนธ์มหาสารคาม, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2547.
- [2] คำนาย อภิรัชญาสกุล, "การจัดการต้นทุนคลังสินค้า," กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2560.
- [3] บุญชม ศรีสะอาด, "การวิจัยเบื้องต้น," กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น, 2553.
- [4] ปภพพล เต็มธีรกิจ, "ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม: กรณีศึกษาเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์," วิทยานิพนธ์ดุสิตวิทยบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2555.
- [5] เพ็ญ จำาทอง, "การจัดการต้นทุน: กรณีศึกษาธุรกิจการสกัดน้ำมันปาล์มดิบในเขตภาคใต้," การศึกษาอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์, 2550.
- [6] วรุธ จงควินิต, "กลยุทธ์การจัดการต้นทุนของผู้ประกอบธุรกิจโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม," นครศรีธรรมราช, มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์, 2547.
- [7] Yamane, Taro, "Statistics: An Introductory Analysis," Third edition, New York: Harper and. Row Publication, 1973.